

„Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí.“ /Žalm 47, 2-3/

Žalm 25, 1-5. 15

Filipským 3, 12-14

Lukáš 9, 57-62

O rozhodnutí k následování

„Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Takto nadšeně mluví k Ježíšovi první muž v našem dnešním evangeliu. Jsou to jistě krásná, odvážná a upřímně míněná slova. Přesto Ježíš nad tímto prohlášením nejásá ani dotyčného muže nijak nechválí. Nejsou podstatná slova, ale činy. Když člověk následuje Ježíše, je to poznat z jeho chování, ze způsobu života. Není třeba to hlasitě proklamovat, jakkoli o tom mluvit. Ježíš také dotyčného upozorňuje, že cesta za ním není snadná. Následování Krista vyžaduje vytrvalost a odvahu k překonávání překážek. Následování Krista je dlouhá a klikatá cesta. Člověk by neměl být nadmíru sebejistý a myslet si, že díky svým schopnostem a vědomostem cestu za Ježíšem zvládne sám. Romantická představa o Božím království a přílišné soustředění na sebe neunes nároky následování.

Ježíš byl na cestě neustále. Celé Lukášovo evangelium o tom svědčí. Často se tam opakuje – vydal(i) se na cestu, ubíral(i) se cestou... Ježíš je na cestě za lidmi, za námi, aby nám pomáhal a doprovázel nás. Proto nemá (obrazně řečeno), kde by hlavu složil. Zříká se pro nás samozřejmého nároku na pohodlí a bezpečí domova. Putuje za člověkem a svou mysl upíná k Jeruzalému, aby nás svou smrtí a vzkříšením zachránil pro Boží království.

Druhého muže z našeho dnešního evangelia Ježíš sám vyzývá: „Následuj mne!“ Reakcí na toto povolání opět nemají být slova – nějaké vymlouvání, vysvětlování, ale okamžitý čin. Mohou nás vyděsit Ježíšova slova: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé...“ Vždyť ten člověk chce jen pohřbít svého otce. Co je na tom špatného? Nic. Ježíš proti samotnému pohřbu nic nemá. Vždyť jeho slova pokračují: „Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“

Člověk může udělat důstojný pohřeb, ale Ježíš může udělat mnohem víc. Může zachránit pro život věčný u Boha. To znamená – běž na pohřeb, ale do místa smutku a pláče vnes naději, zvěstuj slova o zachraňující moci Kristově. S Ježíšem skončila vláda smrti, do všech temnot už proniká světlo.

Třetí člověk z dnešního evangelia nemíří na hřbitov, ale chce se rozloučit se svou rodinou. Víme už, že Ježíšovy nároky jsou záměrně vyhrcoané. Ježíš také nemá nic proti rodině a dobrým vztahům v ní. Na tomto obrazu nám chce ukázat, že následování s výhradami – půjdu, **ale** – nevede k cíli v Božím království. Ježíš nás nenutí k cestě za sebou. Neslibuje nám splnění toho, co si přejeme. Naopak nám ukazuje, že jít za ním je nesnadné. Znamená to jít kupředu a neotáčet se zpátky. Možná dnešními slovy bychom mohli také říci, žít více v přítomnosti, být tady teď pro toho konkrétního člověka či lidi kolem nás a nevzpomínat stále na minulost – jak to bylo.

Třemi způsoby jsme dnes slyšeli totéž. Setkání s Kristem je vždy pro člověka chvílí rozhodnutí. Tato milost je nám darovaná Bohem a nečeká, až si rozmyslíme všechna pro a proti. Ježíš řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“ /Lukáš 9,23/

Upírejme tedy své oči k Pánu. On má moc posilnit naši víru a dovést nás k cíli. Amen.

/Slovo na neděli 26. června 2022 Dana Kalivodová/